

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

ב.

עין משפט
נר מצוה

א א ב ג מ"י פ"ג מהל'
מעילה הלכה א:
ד [מ"י שס]:
ב ה מ"י פ"ח מהלכות
פסוקה"מ הלכה טז:

שיטה מקובצת

[illegible]

אלת לרד ארץ קרשי א
 קרננה ברו (וארץ) אלת
 ברו מעילה. תוס': ו א הכא
 ווא דאית ברו מעילה אכל
 דקבלה בצפון הואי אלו
 ו אואל קובל קמ בדרום
 אכל אכל דנפיש מדיי מעילה
 דקבלה מקרי טפי עבודה
 משטית. תוס' מהרי"ם
 בגינזין: ו דקבלה בדרום
 הוא נפיש מדיי מעילה
 ואנא הכא הני דאית אכא
 שטתה בלילה ורוק ביים
 דלילה לאו קמ הקבלה
 ווא איפא לי בתוך מעילה
 ווא אנא שטת בלילה ורוק
 ביים ה"א משום דורקה
 ביים וואל אכל שטת ביים
 ורוק בלילה וואל ורוק
 בלילה וואל אמאן דתקנתין
 דמי. גירסא ט' כז גרסי
 רש"י: ו כ' כחשמוט
 בסוף המס': ו אואלי. ע'
 וס' מנחות דק ע' ע"א:
 וס' עבודה בצפון דמעילה
 וס' א"ע דקבלה ואילך
 דהיני: ו א ביים אלו ו
 דהיני: ו א לומר ו א דהיני
 וס' מנציל: וס' עלל. גינזין
 בך ד' ע"ב שפי' מפרש
 משנה ו גנווא אחרת.
 אקא כרונה על שפי' דעלי
 שקבלו פסולים שפי' דעלי
 מומין ע"א:
 וס' גרש: וס' דאור ו נחמך:
 וס' מהם אין ראשין לאוכלן

מקורו מן המעלה עד לאחר וריקה שאז הוצרך חלק גבוה ואז יש

באימוריהן: ששחטן בדרום. ודין
לישטט בצפון כרלי' צפ' אחרו מקומן
(ובחס דף 70.) מועלין בהן בגמרא מפרש
מאי דר' רבנא וא"ת האי ששחטן בדרום
הכי דמי א' דקבל בצפון אלא למאי לי
מנינא בסמוך בסיפא וא' דקבל בדרום
אס כן ברשא' הו' ליה למימי ששחטו
בדרום וקבל בצפון יטו וכן שחטו בצפון
וקבל בדרום וללא הו' רבנא לא כן כמו
ששחטו בדרום וקבל בדרום דסדר משמתי
כן הו' ששונה אותו שיש בו חידוש יותר
בסיפא כדעביד בגמ' לריבואתא ולפי' זה
ששונה חידוש יו' דברשא' ת"כ יטו וז' ואין
צריך לומר ו' והדר תני לא ו' אף ו' שני
זו שטות תנאים יטו וכלל ברשא' ואין
מקום לדרום והדר מפרש כי'ד קמני
לומר כי'ד הו' שני מקום לדרום שאמרו
בגון ששחטן בדרום וקבל יטו בצפון כו'
אלב ששחטן בדרום וקבל בדרום דלא הו'
מימי ממני' וגרסה לפוס ריהטא דבי
ה"ג לית זהו מעילה יטו מדלא מפרש
להו' במתמיחין יטו טעם דברא' משום
דשינה בזה כ"כ יטו מיהו דברא' מפרש
פריך לא דלין ו' סבירא דלא בגמ' דשינה
טעמא דמתמיחין מועלין בהן אע"ג דשינה
ועשה בפסול משום ו' דהוא ראי' לקדשים
קלים ואי' מה לי חד פסול מה לי תרי
פסולי לכן י"ל דהוא הדין בשחט וקבל
בדרום דמועלין אלא דלא תני' במתמיחין
אע"ג אלא דהוא רבנא טפי כן דרך
משנה ולפי' ששונה כל אחד בפני עצמו
לא חש לשנות ביחד כדאשכחן צפ' בזה
על יבמות (יבמות דף 70 ב:) דקמני' ובגל' על
יבמות דין' צאשקן דין' במז' כן. וזהו
תני אפילו שיהיה יטו ובמשנה שגירה
אע"ג דהו' רבנא טפי משום דמסתמא
כיון לא דשמתת חזק לריעותא ה"ה
בתרמי: ששחטן בדרום וקבל דמן
בצפון ששחטן בצפון וקבל דמן בדרום.
בגמ' מפרש ^א [ואן] דמן קבל דמן לרבנא
דאע"ג דשינה בקבלה דעיקר עבודה היא
חז"מ מועלין ^ב ששחט ביום חורק כללה
שחט כללה חורק ביום כן הגירסא ברוב
הספרים וגרסה לר"י שהוא שיתכן לא דלית
ליה למימי אותו שהוא חידוש יותר בסיפא

בכמו ג'י דרוס אלל גרסיין איפכא שטט צלילה וורק ביום שחט ציוס חורק
 צלילה דזריקע עיקר עבודה ויהי חידוש יומר כשעיינע צוריקע דליכע מעילה
 ואל וולכי שציק קצבה ג'י צלל ונקט וזיקע משום דלא אפשר לנמנע
 ואל שחתה שחטתה ממנן שנין הלילה וקבלה מיד ציוס דלכא ושחטתה
 ואל כל שחיה לה שעת היתר אבהינא. ^ס שנעשית צוריקע
 אלא מועלין ללא קרינא כהו קדשי ה': **פשיטא** משום דשחטתה בדרום
 ואפיקינן מיד מעילה. ואל לימי דלא קמ' צוריקע לא מהני כהו נאפקין
 ממדי מעילה י"ל דלא פשיטא הוי כהו שחוריקע בפסול דלא מהני אלא
 מיד ואל ועד י"ל דלפי כהו פשיטא הוי כהו שפיר וקמהי אפרס עצות השם:
קדשים שחטו יצאו מיד מעילה כו'. דכיון שהולכין לאיצוד
 לא איקרו קדשי ה': **חזין** צומנן וחזין אפקינן **אמא**
 כלומר לא ליה למנער דהוי כהמא דתנעיקתו דלא חזו למדי
 קאסא דמא' פיר' ^ס השאנו ^ס כלל דמי כמתעסקין כיון דלכא מ"ד
 שחט עול לא ירדו לא מארינן כהו דתנעיקין כל שכן ^ס דניחא טפי

סוף

מוֹד

[illegible]

קדשי

6 קדשים ששחטן כדרום מועלין בהן 6 שחטן
 בדרום וקיבל דמן בצפון בצפון וקיבל דמן
 בדרום שחט ביום וזרק בלילה בלילה וזרק ביום
 או ששחטן חוץ לזמנו 6 וחזר למקומו מועלין
 בהן 6 כלל א"ר יהושע כל שהיה לה שעת היתר
 לכהניא חוץ מועלין בה וכל שלא היה לה שעת
 היתר לכהנים מועלין בה יאזיו הוא שהיה לה
 שעת היתר לכהנים שלנה ושנשחטא ושיצאה
 יאזיו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים
 שנשחטה חוץ לזמנה חוץ למקומה ושקיבלו
 פסולין וזרקו את דמה: גמ' קתני קדשי קדשים
 ששחטן בדרום מועלין בהן פשיטא משום
 דשחיטתן בדרום אפיסקונ מירי מעילה
 איצטריך סד"א הויל 6 ואמר עולא א"ר יוחנן
 דקדשים שמתו יצאו מירי מעילה דבר תורה
 ה"ג 6 קדשי קדשים לגבי דרום כמה דחנקינן
 דמי קמ"ל 6 קדשים שמתו לא חזו כלל אבל
 דרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים 6 אבל ראוי
 הוא לקדשים קלים ל"ל למיתני כל הני צייכי
 אי תנא שחטן בדרום וקיבל דמן בצפון הכא 6
 דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הוא
 אבל שחטן בצפון וקיבל דמן בדרום 6 הוילאי
 וקיבל 6 בדרום הוא נפיק מירי מעילה 6 ואי תנא
 האי ה"א ימא זמן הקרבה הוא אבל 6 שחטה
 בלילה וזרק ביום לילה לאו זמן הקרבה והאי
 דשחט בלילה 6 אימא דנפיק מירי מעילה ואי
 תנא שחטה בלילה ה"א הוילאי וקבל דמה ביום
 אית בה מעילה אבל שחטן ביום וזרק דמן בלילה
 6 הוילאי 6 ולאו זמן הקרבה הוא כמאן דחנקינן
 דמי ולא אית בהו מעילה קמשמע לן חוץ לזמנו
 וחזר למקומו למאי חזו ה"הוילאי ומרצין לפיגולין
 איבעיא

והוא קדשים שמהו דלאו מיד
תודין את הקדשים להאכילן
ולאיו הוא הקדשים קנים. כדנן
החיתקן בנז"מ בעזרה: למען
ליתני חדא מנייהו ואע"ג
דה"ה לכל הני: דקדש דברוס
ומן הקרבנא דה"ה
הקרבנא הוא ואפי' דאע"ג
וכי' אל חטא ניוס וזקק
דחזיקא דעיקר עבודה היא
משמען. למעטין דלילה
ממתינתין ולא ס"ל דזו
למאי חזו. כלומר כל הני
דהאי דשטמן דברוס רהיו
(1) נמי אל זקק בלילה דין

לדילה לאו זמן הקרבה מרעילין בהן;
בורה. אלא זו ואילן זו קנית; א
למקום. הדיינו מי מרגל אלא סמל
מי מחד קרא נפקי מואם האכל יאכל
לחם לחבינם. א"פ שדוב נפסל שי
לאחר ויקרה ואי נבטמא ואי שיצא
דם שלה אין מועילין בה דלאו מדי
פסולין ודוק דאין דמן בטמאין מדי
פשוטו יצאו מדי מעילה. לקמן בפיר
לגבולו לא להדירט אלא פרוין קדושם
שמו קדושם קדוש שחיטתן כל קדוש
ולא אימא כמאן דחנקינן דמי קמ'ל
לדור בלילה לא איצטרך למיטת; א
נשפי יצאו יא נתן שש כללית הורק
לא צרי לא אמורין לגבולו ולא שבר
לך שחיה מרגין לרצוח לא יקבע
לא יאכל מבשר וגו' לא ליעזב הרצוא
פרין לשמוך כך הרצאת פגול לא נחשב
לחם צרכה מרגין אחת לא יצאה

קדשי קדשים ששטן בדרום. א"ע
מקדושתן לגבי מעילה^א שהיה
שטן וכו' דלא תימא ששטן בדרום וקיבל
עין למקבלה ואילין מנות הכונה ומקבלה
בפסון וקיבל דמן בדרום אף על גב
א^א דקבלה דהיינו עיקר עבודה היא
בדרום שלא כדיון אפילו וכן מועלין בהן;
וכן א"ש ששטן ציוס ורק דמן בלילה.
א"ע^ב לילה לאו זמן הקרבה הוא מועלין
בזה: וכן א"ש ששטן בלילה ורק ציוס.
והוא כל דכן הוא דמועלין בהן דהא זריקה
היא עיקר עבודה הוה ציוס יז וזו ואין
צריך לומר דא קמי': א"ש ששטן. בפסון
זריח ומזבז עליהם לאוכלן חוץ למזון
דהיינו טעם פיגול יש בו כרת: או חוץ
למקומו. דהיינו פיגול ואין בו כרת אפ"ה
מועלין בהן. ומכריחו פיגול דחוץ למזנו
פיגול דחוץ למקומו מהלך דחוץ נפקי
(ומהם דחוץ למקומו) מואם איכל במזבז
זבח שלמי וגו' דאיפקס חוץ למקומו לחוץ
למזנו וקרי ליה פיגול אבל לא הוי פיגול
גמור לתימא עילה כרת: כלל טעם אמר
א"ע ויחזיק לו עילה כרת.

- [illegible]

גהות הב"ח

אז שילתם חוץ לנעמה נחמד וריקה דקה
על גב דהשפת רחליה לכהניס האויל
והיצא לה שעת הכושר קודם שי נשפלים:
אין מועלין בה. דלל קרינא בה מנקדשי
(ו' וריקה ה) האויל וכבר היסה רחליה
לכהניס: אשקבלו פסולין וורקו אז דמה.
"נשטאמין מייכר ובקרנבטו יחדיל דא
הותרה בכין טומאה" ואיוו היא שסיסה
לה שעת היסר לכהניס שלנה ושנמאם.
דהאילי ושמיטתה וריקה הוו ככארי דהימה
לרחלי לכהניס אש"א. דשוז נפסלם בלנה
אז ציואל דהשטאמא לית בה רחמיס לכהניס
אין מועלין בה: ואי זו היא שלא היסה

מזמור רע"י

והיינו טעמא דקדושי הוי מרין דחון וזמנו
וחון למקוטיו ופני מכל הוי דמנא ברישא
דמולעין דבן דהוי מרין דמולעין אהדין
ומחד קרא נפקי בנאם' וזבחים (דף מה.)
מואס האכל יאכל וגו' ושקטנו פסולין (י.)
עניי ומומין וז"ה נמי (א) וז' דמני ברישא
לחא: לבא' יאז' כ"ד אמינא הוואל ואמר
עולא. לקמן פסרכ לזמן תחא (דף יב.)
קדושי שמונו יאז' מרדי מעילה דבר חו
כדאיחא לקמן (שם): כמאן דתקינון דמו.
מעילה דלא חו חו לא לגבוי ולא להדישו
כללית' קמ"ל דלא: קדושי שמונו וכו' (דף
למח' יב.)

רבינו גרשום

קרש קדשים ששחטו
 בדרום. אציין
 שינין לישטח בצפון לא
 יצאו דמו בצפון ומעלין פיהו
 מי שנהנה מן הבשר פוסל
 ולא תימא כי שחטן בדרום
 וקבלו דמו בצפון הוא עיקר
 עובדה בצפון היא המקבלת
 דמין כחצות המזבלה
 ואילו היה שחט אצל אפילו
 ששחטן בצפון וקיבל דמן
 בדרום אציין דעיקר עובדה
 היא בדרום שלא עברו

[illegible]

סדר העבודה וזהו יכול להיות לשחוט בדרום ולקבל בצפון. או להפך. תוס' הרא"ש וכן
הדם אפי"ה מועלין דאל"